

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XX. — Wydana i rozesłana dnia 8. lutego 1917.

Treść: (M 45.—47.) 45. Obwieszczenie, w sprawie przeniesienia koncesji z dnia 24. sierpnia 1909 na kilka linii wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Budziejowic. — 46. Rozporządzenie, w sprawie sprowadzania palonych płynów wysokowowych z Węgier, Bośni i Hercegowiny. — 47. Rozporządzenie, którym w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny zmienia się na czas trwania obecnej wojny rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 21. grudnia 1912, dotyczącej dostawiania koni i wozów.

45.

**Obwieszczenie Ministerstwa kolej
żelaznych z dnia 31. stycznia
1917,**

w sprawie przeniesienia koncesji z dnia 24. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 129, na kilka linii wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Budziejowic.

Wobec tego, że Zjednoczone Towarzystwo akcyjne elektryczności we Wiedniu nabyło w drodze kupna od banku Union linię wązkotorowych kolejek elektrycznych na obszarze miasta Budziejowic, będące przedmiotem obwieszczenia Ministerstwa kolej żelaznych z dniu 24. sierpnia 1909, Dz. u. p. Nr. 129, przenosi się prawa i obowiązki odnośnie do tych linii kolejek, urosłe na podstawie koncesji dla wymienionego powyżej koncesjonariusza, na Zjednoczone Towarzystwo elektryczności we Wiedniu; przy tej sposobności zmienia się postanowienia powyższego obwieszczenia, jak następuje:

I.

W miejsce postanowień ostatniego ustępu § 7. wchodzą następujące postanowienia:

Koncesjonariusz jest zobowiązany uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej, obrony krajobrazu i żandarmeryi w myśl ustaw z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, i z dnia 25. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1895.

II.

Na końcu § 11. należy dodać:

Statut kasy emerytalnej jakieżkolwiek jego zmiana podlega zatwierdzeniu Ministerstwa kolej żelaznych.

Forster wr.

46.

Rozporządzenie Urzędu dla wyżywienia ludności w porozumieniu z Ministerstwem skarbu z dnia 1. lutego 1917,

w sprawie sprowadzania palonych płynów wysokowowych z Węgier, Bośni i Hercegowiny.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, i § 3.

rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 13. listopada 1916, Dz. u. p. Nr. 383, rozporządza się, co następuje:

§ 1.

Kto sprawdza z Węgier względnie z Bośni i Hercegowiny palone płyny wysokowe jakiegokolwiek rodzaju, podlegające urzędowo-skarbowemu postępowaniu przekazowemu, jakoś opodatkowany spirytus, wódkę do picia, rum, śliwówkę, koniak, likiery, esencje alkoholiczne, wódkę francuską itd., jest obowiązany, towary te, o ile zawarta w przesyłce ilość alkoholu przekracza według stwierdzenia urzędu nadawczego 3 litry, zaofiarować do zakupna Centrali dla spirytusu we Wiedniu (rozporządzenie ministerialne z dnia 8. listopada 1915, Dz. u. p. Nr. 331).

O nadziejści takich przesyłek do Austrii ma odbiorca towaru donieść bezzwłocznie listem poleconym Centrali dla spirytusu w Wiedniu, IX., Liechtensteinstrasse 55, wymieniając rodzaj, ilość, zawartość alkoholu, miejsce złożenia oraz sposób opakowania. Odbiorca jest nadto obowiązany przechowywać towar troskliwie aż do odebrania go przez Centralę dla spirytusu.

§ 2.

Centrala dla spirytusu obejmuje towary po cenach sprzedaży, ustanowionych w danym czasie dla towarów tego samego rodzaju w Austrii. Wyższą cenę wolno płacić tylko za zezwolenieni Urzędu dla wyżywienia ludności; o ile dla odnośnego towaru nie ustanowiono w Austrii ceny sprzedaży, postanowi Urząd dla wyżywienia ludności, jaką cenę ma Centrala dla spirytusu uiścić przy objęciu towaru.

W cenie objęcia, którą uiści Centrala dla spirytusu, mieści się również dodatek do podatku od wódki; uiszczanie tego dodatku jest tedy rzeczą odbiorcy, obowiązanego do wniesienia oferty.

Równocześnie z objęciem towaru ma Centrala dla spirytusu uiścić ustanowioną cenę.

§ 3.

Jeżeli obowiązany do tego wzbrania się sprzedawać towar Centrali dla spirytusu albo usłuchać jakiegoś zarządzenia lub jakieś wskazówki Centrali dla spirytusu w sprawie towaru, albo jeśli osoba lub pobyt tego, kto ma prawo rozporządzania odnośnym towarem lub na którego rachunek towar

ten jest złożony, nie są znane, natenczas Urząd dla wyżywienia ludności może na wniosek Centrali dla spirytusu zarządzić przymusowe odebranie towaru.

Orzeczenie to jest skuteczne przeciw każdemu, komu przysługują prawa do towaru. Wykonuje je władza polityczna I. instancji.

Za towary odebrane przymusowo płaci się kwotę o 10 procent niższą od ustanowionej ceny objęcia. Od tego wynagrodzenia potrąca się koszta przymusowego odebrania.

Jeżeli posiadacz lub jego pobyt nie jest znany lub jeżeli kwoty wynagrodzenia mają służyć na zaspokojenie roszczeń osób trzecich z praw rzeczowych, należy kwotę wynagrodzenia złożyć w sądzie.

Przymusowo odebrany towar ma ostatni jego posiadacz (przechowca) przechowywać bezpłatnie i troskliwie aż do odtransportowania.

§ 4.

Centrala dla spirytusu jest obowiązana najdalej do 10 dni od dnia nadziejcia doniesienia strony nabyć zaofiarowany jej do zakupna towar i objęć go po ustanowionej cenie albo oświadczenie, że zrzeka się objęcia towaru.

§ 5.

Urzędy dostawy (§ 5. rozporządzenia ministerialnego z dnia 20. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 128) mają obowiązek, zaraz po nadziejściu duplikatu karty przejścia co do jednej z przesyłek, wymienionych w § 1. niniejszego rozporządzenia i podlegających obowiązkowi przekazywania, do nieść Centrali dla spirytusu listem poleconym o imionach i nazwiskach nadawcy i odbiorcy, tudzież o gatunku, ilości, zawartości alkoholu oraz o rodzaju opakowania towaru.

Nie uwłaczając przestrzeganiu odnośnych postanowień o uiszczaniu dodatku do podatku od wódki (§ 4. rozporządzenia o dodatku do podatku od wódki z dnia 23. stycznia 1914, Dz. u. p. Nr. 12) nie wolno urzędowi dostawy w żadnym razie wydać karty legitymacjnej przed nadziejściem zawiadomienia Centrali dla spirytusu (§ 4. niniejszego rozporządzenia.)

§ 6.

Za każde przekroczenie tego rozporządzenia i za każde współdziałanie przy udaremnianiu ustanowionych niem zobowiązań, będą władze

polityczne pierwszej instancji karały grzywnami do pięciu tysięcy koron, lub według swego uznania aresztem do sześciu miesięcy, o ile działanie nie podlega surowszemu postanowieniu karnemu.

§ 7.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Spitzmüller wr.

Höfer wr.

47.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 6. lutego 1917,

którem w porozumieniu z interesowanymi Ministerstwami i za zgodą Ministerstwa wojny zmienia się na czas trwania obecnej wojny rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 21. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 235, dotyczącej dostawiania koni i wozów.

Art. I.

Na czas trwania obecnej wojny uchyla się niniejszym postanowienia rozporządzenia ministerialnego z dnia 1. sierpnia 1913, Dz. u. p. Nr. 265, Do § 5. i Do § 6.; zamiast nich obowiązywać będą następujące postanowienia:

Do § 5.

W celu ustanowienia ocenicieli ma polityczną władza krajowa z pośród przebywających na jej obszarze administracyjnym fachowców, którzy odpowiadają warunkom ustawowym, wybrać i utrzymywać w ewidencji taką ich ilość, aby z niej można przydzielić przepisaną ustawowo liczbę ocenicieli urzędującym na tym obszarze administracyjnym komisjom klasyfikacyjnym.

Z pośród tych ocenicieli, których wybór odbył się ma w porozumieniu z główną korporacją obszaru administracyjnego, powołaną do strzeżenia interesów posiadaczy koni, wyznaczają polityczne władze powiatowe ocenicieli, przydanych poszczególnym komisjom klasyfikacyjnym. Przytem należy uwzględnić odpowiednią ilość zastępów. Oceni-

ciele mają ile możliwości towarzyszyć komisji w czasie całego jej urzędowania.

Stanowiska oceniciela można nie przyjąć jedynie z powodów, określonych w ordynacyach gminnych co do nieprzyjęcia wyboru do reprezentacji gminnej.

Co do wynagrodzenia ma ułożyć się z ocenicielami polityczna władza krajowa przed wzięciem ich do ewidencyi.

Każda gmina ma prawo wydelegować dwóch mężów zaufania, którzy podczas klasyfikacji koni z odnośnej gminy mogą być obecni przy urzędowej czynności komisji. Tych mężów zaufania wybiera reprezentacja gminna; nie mają oni prawa do wynagrodzenia z funduszy państwowych.

Pisarza dostarcza z reguły gmina miejsca klasyfikacji.

Do § 6.

Roszczenia o zwolnienie od przyprowadzania do klasyfikacji należy podnosić ile możliwości równocześnie z doniesieniem i udowodnić je, o ile nie odnoszą się one do koni, co do których po myśli postanowień wykonawczych do § 4. istnieje zwolnienie od doniesienia.

Jako dowody co do poszczególnych przyczyn zwolnienia wchodzą po myśli § 1. przedewszystkiem w rachubę:

punkt 4.: co do osób nieczynnych potwierdzenie przełożonej komendy;

punkt 6.: potwierdzenie dyrekcyi poczt i telegrafów;

punkt 7., 10., 12. i 13.: świadectwo, wystawione przez dwóch posiadaczy mających się przyprowadzić koni i potwierdzone przez naczelnika gminy, które w razie powołania się na zwolnienie po myśli punktu 10. ma stwierdzić oprócz przynależności konia do odnośnego przedsiębiorstwa hodowlanego równocześnie także tę okoliczność, że to przedsiębiorstwo ma charakter prywatnej stadniny po myśli postanowień do § 1. niniejszego rozporządzenia;

punkt 8.: potwierdzenie naczelnika gminy, a co do funduszy, pozostających pod zarządem państwa, potwierdzenie przełożonych organów;

punkt 11.: świadectwo licencyjonowania;

punkt 14. c): świadectwo, wystawione przez lekarza weterynaryjnego albo przez dwóch posiadaczy przyprowadzić się mających koni i potwierdzone przez naczelnika gminy. W ten sam sposób należy także udowodnić przyczynę zwolnienia co do kłaczy w stanie daleko posuniętej ciąży oraz kłaczy, mających przy sobie żrebięta ssące w czasie sześciotygodniowego okresu ssania, i co do koni,

które po myśli postanowień do § 1. niniejszego rozporządzenia należy uważać na równi z końmi, uwolnionymi po myśli § 1., punkt 14. c) ustawy.

Powód zwolnienia, polegający na tem, że koń w roku klasyfikacyi nie kończy jeszcze czwartego roku życia, należy udowodnić z reguły świadectwem, wystawionem przez lekarza weterynarnego; świadectwo wystawione przez dwóch posiadaczy przyprowadzić się mających koni, jest tylko wtedy dopuszczalne dla udowodnienia tego powodu uwolnienia, jeżeli w powiecie politycznym niema lekarza weterynarnego i naczelnik gminy na świadectwie potwierdzi, że dostarczenie świadectwa lekarza weterynarnego z powodu braku takiego lekarza jest niemożliwe.

Powody zwolnienia, dla których stwierdzenia przewidziane jest świadectwo, wystawione przez dwóch posiadaczy mających się przyprowadzić koni, można w razie, gdyby z powodu odmowy osób, powołanych w pierwszym rzędzie do wystawienia takiego świadectwa, nie można było go dostarczyć albo dałoby się to zrobić tylko z trudnościami, udowodnić świadectwem naczelnika gminy, stwierdzającem tę okoliczność oraz istnienie przyczyny zwolnienia.

Prezes pośredniczy w znoszeniu się przedstawiciela wojskowości z posiadaczami koni i wystawia dla koni, sklasyfikowanych jako „całkiem niezdane”, poświadczenie, podpisywane także

przez przedstawiciela wojskowości, które winien za każdym razem potwierdzić naczelnik tej gminy, gdzie koń przebywa, jeżeli poświadczenie tych używa się jako dowodu zwolnienia od dalszego przyprowadzenia do klasyfikacyi w tym samym okręgu paborowym.

Przy wyborze między końmi, uznanymi za zdatne, uwzględnia się, o ile na to pozwalały interesy wojskowe, w pierwszym rzędzie konie, należące do osób, mających więcej niż jednego konia, a dopiero potem konie tych osób, które posiadają tylko jednego konia.

Ocenienie koni i przyborów dla zwierząt jucznych należy uskuteczniać w ten sposób, że trzej ocenicy wymieniają osobno, a więc bez wspólnej narady wartość konia względnie przyborów dla zwierzęcia jucznego. Co do ocenienia należy spisywać protokół.

Art. II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

O ile rozporządzenie to zawiera inne postanowienia, ma ono zastosowanie także do tych dowodów uwolnienia, które zostały już dostarczone ze względu na przyszłe klasyfikacyje koni.

Georgi wr.